

- 3) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I)

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „działalności zawodowej lub gospodarczej” obejmuje nie tylko działalność na własny rachunek, lecz również pracę najemną. Ponadto umowa zawarta między pracownikiem a osobą trzecią wobec pracodawcy wskazanego w umowie o pracę, na mocy której osoba ta ponosi bezpośrednią odpowiedzialność wobec pracownika za zobowiązania tego pracodawcy wynikające z umowy o pracę, do celów stosowania przywołanych przepisów nie jest umową zawartą poza zakresem wszelkiej działalności gospodarczej lub zawodowej i niezależnie od nich oraz w celu, którego nie można uznać za związany z taką działalnością.

(¹) Dz.U. C 44 z 8.2.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – DB Station & Service AG/ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

(Sprawa C-721/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Artykuł 102 TFUE – Nadużycie pozycji dominującej – Dyrektywa 2001/14/WE – Dostęp do infrastruktury kolejowej – Artykuł 30 – Organ kontrolny kolei – Kontrola opłat za infrastrukturę – Sądy krajowe – Kontrola opłat w świetle prawa konkurencji – Podział kompetencji między organ regulacyjny a sądy krajowe]

(2022/C 472/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DB Station & Service AG

Strona pozwana: ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

Sentencja

Artykuł 30 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r.

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu przez sądy krajowe art. 102 TFUE i równocześnie krajowego prawa konkurencji w celu rozpoznania żądania zwrotu opłat za infrastrukturę, jednakże to pod warunkiem, iż właściwy organ kontrolny rozstrzygnął uprzednio w przedmiocie zgodności z prawem spornych opłat. W tych okolicznościach na sądach ciąży obowiązek lojalnej współpracy i są one zobowiązane do uwzględnienia decyzji wydanych przez ten organ jako elementu oceny i do uzasadnienia własnych orzeczeń w świetle całości przedłożonych im akt sprawy.

(¹) Dz.U. C 88 z 15.3.2021.